

reče: nož hitro ta zahiti, drugač ti bo zlo. Kak je on nož ta zahito, ona jemi reče: küšni me, kajti drugač te vbijem. Hn! on si je bio strahi, küšne jo, no ona vsa razpoči no ena prav lepa gospa vün poskoči. On se prestraši, no ona jemi reče: ljubleni Hejnek, bog ti lone stotavženkrat, ka si me od tote nevole odrešo, kajti jaz sum bila či enega füršta. On je bio bogat, no je preveč siromake der, no je mene še notri v maternem telesi zaklea, no sum se do zdaj mogla tak tü mučiti; da ne bi ti bio sem prišo, jaz se ne bi bila nikol odrešila. Te pa seže v žep no jemi strahovito lepo pisanko iz žepa potegne no reče: zdaj pa le hitro reci: češ mene za ženo vzeti ali nej? On reče: ja, kaj bi vas vzea, ki ste tak lepi, a jaz nej? Ona jemi reče: kaj bi zato? samo reci, či me ti češ vzeti ali nej. On reče: jaz bi vas rad vzea, al samo toliko me počakate, ka bum domu šo po kočijo no ka bom oči to pisanko dao, kajti drugač jaz grašine ne dobim. Ona ga je počakala a on je hitro domu šo, oči no svojim bratom pisanko pokazo, no jim povedo kak je to pisanko dobo. Oča no ta stareša dva brata so bili žalostni no so nej vedali, kaj bi napravili ž njim. Oča jemi je mogo včasi grašino dati, a jaz sum pa hitro konje naprego no smo se po to gospo pelali. Tečas so pa doma ene velike gosti napravili. Tam smo pili, jeli plesali no vsako fürmo pesmi peli, potle pa smo šli strelat no smo en strahovito veliki štük nabili no smo strelili, a štük je počo, ja sum pa sem skočo.

Zapisal M. Kračmanov.

## Ogled po svetu.

### Ktera je prava meja med Černogoro in Turčijo?

Mnogo se dandanašnji o Černogorcih in njih gorati domovini piše, bere in govori; med drugim si sosebno v poslednjem času tudi razne evropske vlade prizadevajo, določiti pravo in stalno mejo med Černogoro in Turčijo.

Ta pravda pa ni tako mlada kakor bi utegnil marsikdo misliti; Francozi bi bili radi že zdavnej to štrečno razmotali, pa ni jim šlo po volji. Čujmo o ti zadevi govor francozkega maršala Marmont-a, ki je bil poslan k predniku rajnega Petra Petroviča, vladiku Danilu namreč, da bi ž njim obravnal to reč.

**Marmont:** Ti, vladika, si boje tudi duhoven?

**Danilo:** Da!

**Marmont:** Pa kjè imaš znamenje duhovsko, obleko duhovnika? Saj nosiš orožje, namesto da bi nosil to, kar gré osebi vladikovi.

**Danilo:** Viš, to me je naučil rimski papež Piji VII.

**Marmont:** Kako to?

**Danilo:** Ako bi bil on prišel v taki opravi pred tvojega cesarja Napoleona, bi ne sedel zdaj v Dižonu v ječi.

Marmont povzame zopet besedo, ter začne Danilu očitati, kakošni divjaki da so Černogorci; da sekajo namreč Turkom glave, ter jih natikujejo na visoke kole.

Na to mu vladika odgovori: Mi delamo kaj tacega samo z glavami sovražnikov, — al vi Francozi ste večji divjaki od nas; vi ste svojemu največjemu prijatlu kralju Ludeviku XVI. odsekali glavo in jo nataknili na kol.

Marmont vidši, da se z Danilom ni ravno lahko prepričati, ker mu ta z vsako pride na konec, navede zdaj govor svoj naravnost na svoje poslanstvo: prišel da je namreč, da bi se meja med Černo goro in Turčijo vendar že enkrat uredila.

Na to mu Danilo zaverne: „Pusti, ljubi moj, v imenu Božjem to reč. Kakor dalječ nêse turški top, tako dalječ nêse tudi černogorska puška: to ti je naša meja!“

Poleg ilirskega J. Levičnik.

## Radost mladega pesnika.

Na zvezde oziral se deček nezmožen,  
Njih jasno lepoto sem občudoval,  
V oblake si stavil sem zlate gradove,  
Od sreče prijazne veselo sanjal:  
Željá pa spolniti ni bilo mi dano,  
Osnove razderl je mogočen vihar;  
Mi zvezdica sreče ni nikdar sijala,  
Radostnega upa bil zgubil sem dár.

Zamišljen zdaj zopet po logu sam hodim,  
Narave oživljene se veselím,  
In časov pozabljam nesrečnih in tuge,  
Nezveste si sreče nič več ne želim. —  
V daljavi začujem nebeške glasove,  
Njih lek čudotvorni sercé mi krepí,  
V njem radost se rajska zopét oživljuje,  
Po glasih prijetnih močno hrepení.

In pevati čujem od let tú cvetečih,  
Od čeverstih in zvestih domovju sinov,  
Od spon že razdrtih sužnosti skeleče,  
Od národnih sladkih, premilih glasov.  
In močni glasovi po gaji donijo,  
Brenk struníc ubranih pojema lahnó  
Po sapici tihi se čutja glasijo,  
Na bregu odmeva skalovje močnó.

Zapazim zdaj deklico nježne lepote:  
Slovenija, mična, pomlajena hči,  
Podá zaželjeno mi pevčevó liro,  
Da vedno za dom moj sercé mi gorí.  
In željno prebirati jamem strunice,  
V okornosti svoji celó jih ne znam;  
Skerbí pa morivne so me zapustile,  
Odkar nje milote navdaja me plám.

Sin zvest ji ostati sem terdno obljubil,  
Dok teče po žilah še gorka mi kri;  
Glasove vesele se peti bom trudil,  
Da bodo sinovi prezvesti zmir nji.  
In z novo močjo zopet strune prebiram,  
Solzica nesreče v očéh ne igra;  
Od zore do mraka razglaša se zmiram:  
Za dom in za Slavo na veke veljá!

Gr. Krek.

## Novičar iz avstrijskih krajev.

**Iz Gradca 1. sept.** — Danas je bila sodna obravnava zoper tistega hudodelca, kateri je 25. januarja t. l. gospó Jakomini-tovo in njeno hišno v Gradcu umoril. Terpela je od devetih zjutraj do zvečer desetih. Obsodili so ga na kol. Ko so mu sodbo brali, jo je mirno poslušal in nazadnje rekel, da bo storil, kar mu postava pripuša, namreč, da se bo zoper sodbo pritožil.

**Od Slatine blizo Rogatca 1. sept.** — „Kako lepo in veselo je tukaj!“ sem slišal mnogokrat vsklicavati nježne gospodične. „Kako dolgočasno je tukaj!“ sem pa tudi nasproti slišal renčati marsikterega starca, kteremu je življenje le težka butara, ki jo mora nositi hoté ali nehoté do smerti. Je li veselo tukaj ali je dolgočasno, mi ne gré presojevati. Kdor ima zdrave ude in žvenka dovolj, se ne more pritožiti čez nobeno stvar, bolnemu človeku pa tako nič po godu ni, in težko da bi ne godernjal tudi v paradizu čez to in uno, ako bi ga peljal kdo va-nj. Vsakoverstnih zabav nikolj ne pomanjkuje; godba je izverstna, prijatlu národne poezije pa napravlja ubrano petje slovenskih deklet dosti veselja. Že v „Drobtincah“ 1851 leta je hvalil gospod kanonik Jože Rozman lepo petje naših deklet na Slatini rekši: „Na Kislini ali Slatini je veliko deklet, ki steklenice (flaše) prenašajo in umivajo in natakajo in pečatijo in si svoje delo s petjem slajšavajo; zlasti ob sabotnih večerih, ko so od dela nehale, so jo zapele, da je bilo rajsko veselje poslušati jih.“ Jaz še pristavim, da je sedaj petje veliko živejše in veselejše, kakor je bilo leta 1851. Imenitni gospodje zanemarjajo dostikrat muziko in še druge veselice, ter poslušajo radostno mile glase slovenskih

pesmic. „Slovenska Gerlica“ in Hašnikove „Dobrovoljke“ so zasejale precej prav mičnih pesmic med našo mladino; le škoda, da je prenehala izhajati „Gerlica“, in da ne sledi prvemu zvezku „Dobrovoljk“ še drugi in znabiti tudi tretji zvezek. — Število gostov se je narastlo do konca avgusta do 2750 oseb, brez onih, ki so imeli stanovanje v privatnih hišah. Ker še prihajajo dan na dan novi gosti, bi letos utegnili doseči njih število 3000. — Sklenivši svoj dopis ne morem zamolčati tega le: V Soteskem, ob stari cesti iz Kostrevice v Podčetrtek, stoji lepa kerčma. Zunaj ne visi kakor navadno pri vseh kerčmah nad vratmi smrečje, ampak sv. Janez Nep. opravlja tukaj službo vabitelja, ter derži celo smreko v rokah, ki zagotavlja memogredočim, da sod še ni prazen. Poprašal sem unidan gospodinjjo: „Kakšnega mašnika pa imate na steni, ki vam derži kerčmarsko znamenje?“ in ona mi prav priprosto odgovori: „A to niso mešnik, to je sv. Janez.“ — Nisem kos razločiti, je li to „ländliche Einfalt“, ali je pa „budalaščina.“

Cestnikov.

**Iz Železnikov 29. avgusta.** Ljube „Novice“! Dolgo časa že niste prejele nobenega dopisa iz našega kraja; pa kaj se je hotlo pisati? Veselje ni bilo ravno naznanovati, žalostink poslušati se pa tako slednji kmalo naveliča. — Zdravi nismo kaj posebno letos. Tam-le okrog binkušt je razsajala neka čudna bolezen pri nas; težko da ni bila zopet kake nove baže: neka zmes koz in pa vročnice. Segala je večidel le po mladih, ter je posebno v začetku tako hudo gospodarila, da je slednjega, ktereja je napadla, gotovo tudi položila na mertvaški oder. Ako stopiš na naše pokopališče, ti kaže cela rajda novih grobov in križev smertno koso. Pozneje je bila bolezen nekoliko prenehala, zdaj pa že kaka dva mesca zopet griža ljudem tako nadlego dela, da je od sile. Tudi ona si zbira med odrasčenimi, še več pa med mladino marsikak smerten plen. — Vreme imamo poslednji čas precej neugodno, kar bi jesenskim sadežem utegnili slabo tekni. Letina je bila dozdej še nekako dosti dobra, tudi sadja se precej vidi; veliko več bi ga pa še bilo, ako bi ga ne bil hud veter binkuštni teden prav zlo otresel. — Danes, kakor v god sv. Angeljev varhov, smo imeli dopoldne ob 10. uri slovesno sv. mašo in zahvalno pesem vsled vesele dogodbe rojstva mladega cesarjeviča Rudolfa. Božji angelji naj spremljajo in varujejo novorojenčka po vsih njegovih potih; Mir, Slava in Sreča naj mu bodo zvesti tovarši od zibelke tje do poznih poznih dni življenja! Popoldne je bila napovedana veselica za šolsko mladino pri kapelici matere Božje v Suši, ki pa je zastran slabega vremena zaostati mogla. Z Bogom.

Jož. Levičnik.

**Iz Bleda 1. sept. §§.** — Ni davnej kar so „Novice“ vës nadušen popis naše prve slovesnosti prinesle; naj povejo danes, da spet drugo nedeljo se je enaka slovesnost ponavljala, napravljena od gospoda Ruard-a v praznovanje veselega rojstva cesarjeviča našega Rudolfa. Ravno o tem praznovanju pa so nenadoma pripeljali Njih eksc. naš ljubljenski deželni poglavar gospod grof Chorinski slavnega gospoda ministra notranjih oprav, Njih eksc. barona Bach-a v Bled. Lahko si sami mislite, kako neizrečeno je prihod ta vesele naše večernice povišal! Ni mi jih tedaj treba na drobno popisovati. Prevzvišena gospoda sta se tudi dalje v Bohinj podala in gospod minister je ogledal tudi fužine na Javorniku in na Savi ter se potem proti Koroškem obrnil. Lepo vreme ga je celi čas spremljalo in gorenska stran se mu je v vsi svoji rajski lepoti kazala. Pa je slavn gospod tudi prehvaliti ni mogel. Popraševal je za to in uno, in zvedil to in uno; prepričal se je sam: če je kje klopčič gojzdnih zadev zlo zamotan, je zamotan tu, in da v prid gorenskemu fužinstvu je konec vseh pravih živa potreba.

**Iz Verhnike.** V nesoštetih krajih našega močnega cesarstva se je slovesno obhajalo srečno rojstvo preblazega

cesarskega sina Rudolfa; v mnogoterih krajih sicer se je to godilo z velikim hrumom in blišem, ne lahko pa kje s toliko ginljivostjo, kakor v cerkvi, ki se v dolinici ponižno skriva za Žalostno goro in memo veličanskega Borovniškega potovoda ali mosta, to je, v Preserju. Ondi je namreč v nedeljo, 29. avgusta, ko se je po deželi sploh opravljala vesela slovesnost, pred altar stopil častitljiv mašnik, ki je preživel že svoje 81. leto, in je v duhovskem stanu že spolnil 50 let, in še zdaj terden oskerbuje svojo farno množico, kateri je že 35 let dušni pastir. Ravno ta dan je tedaj svojo drugo novo mašo obhajal častitljivi starček, gosp. farnik Jakob Rožič, v sredi mnoge duhovšine, med katero je bil prečastiti gospod korar Janez Novak in častiti gospod dekan Andrej Pečar, tudi v sredi mnoge svatovšine, med katero je bil gospod kantonski predstojnik Fr. Strohmaier, in gosp. grajšinski posestnik A. Galle, in več še, v sredi svoje v veliki radosti in obilnosti zbrane farne množice. Mašnik tedaj, ki je pred petdesetimi leti prvič prinesel Bogu presveti dar, in takrat v spomin vzel mnogo skušenega očeta svojih ljudstev, cesarja Franca I., je ta dan v zlati novi maši, ko je hvalil Boga za dobrote sebi podeljene, v vesel spomin vzel Francovega prevnuka, ki nosi ime slavnega cesarskega očaka in utemeljitelja habsburške cesarske hiše, namreč nepozabljenega Rudolfa. Spoštovanja vredni starček je skusil viharne čase francoske vojske, in tudi, sicer bolj od daleč, čutil nemirne dneve poslednjih prekucij, vé tedaj ceniti dragoto pokojnega veka; on je toraj tudi vedil hvalliti Gospoda, ki mu je dal krepkemu pričakati sivoglavih dni, je tudi znal prositi mlademu cesarjeviču take dōbe, o kateri bi, kakor konec dni slavnega deda Rudolfa, gospodovala pravica in mirnost; bodi si, da bi duhovni govornik, častiti gospod dekan, ne bil razun svetega očeta papeža Pija IX. in milostivega škofa Antona Alojza, posebno njegovi prošnji priporočil presvetlega cesarja Franca Jožefa I. in zlasti preblazega cesarjeviča Rudolfa. — Cerkevno opravilo, obilni kinč Božje hiše, veselo veršenje petja in glasbe, kaj bi hotel na dolgo popisovati, ko se iz vsacega kraja taki popisi glasijo ali berejo? Svatovsko obed, in prijazno veselico po svetem opravilu, kaj bi hotel na široko razlagati, ko se kaj takešnega tudi o družih priložnostih gleda in okuša? Memo pušati pa ne smem, kako se je med zdravici, ki so se odmevale častitemu duhovnemu starčku, vladarjem cerkvenim in državnim, posebno slišala ta: Živi cesarjevič Rudolf! — Kakor sicer slab, pa dobro menjen spominek se je h koncu častitljivemu sivolasemu mašniku naglašal in čedno pisan podal sonet za njegovo srečno starost in drugo novo mašo zložen; naj smé tukaj slediti:

Za sina dva je mati kdaj prosila,  
In Kristus jima kelih svoj natoči;  
Odhod se kmalo Jakobu napoči,  
Pa Janezu je dano dolgo ostati.

Mož blažen! v apostoljski delež zlati  
Odbere Te Gospod vsegamogočni;  
Sicer Ti Jakobovo ime odloči,  
Pa Janezovo starost hoče dati.

Že osemkrat deseto leto in eno  
Ti je po rojstvu Tvojem podeljeno,  
In mašništva je danes petdeseto.

Vesel obhajaš drugo novo mašo;  
Naj prošnja Tvojo usliši Bog in našo:  
Še mnogo let! potem nebo presveto!

Hicinger.

**Iz Ljubljane.** Od bukev, ki jih Vodniku v spomin („Vodnik-Album“) na svetlo pripravlja gosp. dr. E. Costa, bi morebiti že marsikdo rad kaj več zvedil. Ker smo prvi oddelk te knjige že natisnjen vidili, moremo nekoliko povedati. — Prvi oddelk obsega na 68 straneh samo take spise deloma v slovenskem deloma v nemškem jeziku, ki zadevajo Vodnikovo življenje in delavnost nje-

govo na slovstvenem polji. So pa ti spisi manj ali bolj obširni sledeči: 1) Dr. E. H. Costa „Vodnik's Biographische Skizze.“ 2) Peter Petruzzi „Vodnik und seine Zeit.“ 3) Dr. H. Costa „Vodnik's letzte Stunde.“ 4) Franc Malavašič „Vodnik in slovenščina.“ 5) Franc Metelko „Valentin Vodnik, slovenski pisatelj.“ 6) Peter Hicinger „Pregled Vodnikovih pesem.“ 7) Dr. Janez Bleiweis „Vodnikove Novice.“ 8) Aug. Dimic „Vodnik als Archeolog und Historiker.“ 9) Ant. Jelovšek „Valvasor und Vodnik.“ 10) Miscellen von Rebič, Babnik, Kastelic, Zalokar. 11) „Neun Briefe des Sigmund Freiherrn v. Zois an Vodnik (vollständig abgedruckt).“ Sklepa pa ta oddelk Franc Malavašičev „popis slovesnosti, obhajane v spomin stoletnega rojstnega dneva.“ Verh tega ste natisnjene že tudi lastnoročne pismi Vodnikovo in Zoisovo, ki bote lepa dokladica teh bukev, katerim se bo pridjala tudi že natisnjena pesem, ki jo je pod naslovom „Krajnska“ spisal Kajetan Hueber, in kateri je napev napravil Kamilo Mašek. — Drugi oddelk, ki se je pod naslovom „Izbor slovenskih pisateljev“ že natiskovati začel, zapopada 175 različnih spisov od 59 pisateljev. V vsem skupaj bojo obsegale te bukve več ko 20 tiskanih pól z blizo 200 različnimi sestavki od kakih 70 pisateljev v poeziji in prozi, v slovenskem in nemškem jeziku, o vedi in lepoznanstvu itd. So še nekteri pisatelji, kateri niso še poslali obljubljenih spisov, vendar se je nadjati, da bojo mož beseda. Zakasnenje nekterih sestavkov pa nič ne zadržuje natiskovanja „albuma“, ker obljubljeni pa ne še poslani spisi spadajo v 2. oddelk, kteremu se bojo uverstili, kadar bojo prišli. Da natis tako hitro ne napreduje, kakor bi morebiti nekteri radi, ima svoj vzrok v tem, ker se vsakemu pisatelju pošilja njegov spis v korekturo. Po vsem tem, kar je nam znanega od teh bukev, ktere bode lepšal tudi Vodnikov obraz, moremo reči, da bode ta knjiga ena najmičniših sedanjega časa.

**Iz Ljubljane.** Zavoljo tistega že po svoji zgodovini imenitnega kamna, ktereга so omenile „Novice“ v 28. in 31. listu, so se vnele poslednji čas pretresovanja po francoskih in laških časnikih, med kterimi ga nekteri za demanta, drugi za belega rubina razglašajo. Proti temu se je te dni oglasil dunajski časnik „Wiener Zeitg.“ in popisal preiskavo tega kamna po dunajski komisii 29. julija, ktera je omenjeni kamen posebno zato za topas zpoznala, ker ima dvojni žarkolom. Ker so pa v Parizu le enojni žarkolom zapazili, in ker gospod Dupoisat misli, da je treba v dognanje te znanstvene pravde preiskavati kamen o elektriki, terdini in pa o kemijskih razmerah, se je pretekli teden podal še v drugo deželo (na Laško) in hoče ondi svoj kamen v pretres dati. Kakošen bo izid te tretje preiskave, bomo povedali ob svojem času. Da je kamen ta neke posebne važnosti, je očitno iz tega, da bo visokoučeni gosp. Haidinger celó v prihodnji seji dunajskega učnega zbora „Akademie der Wissenschaften“ od njega govoril. — Na naš undanji opomin, naj bi tudi ljubljanski nemški časnik včasih se oglasil, kadar se naša dežela v ptujih časnikih krivično ogerduje, smo dobili odgovor, „da vredništvo Laib. Zeit. že samo vé, kdaj da ima napade zavračati, in da take reči, ki jih kak potopisec „unter dem Strich“ (pod čerto) žlabudra, se ne smejo s tem še le povikšati, da se od njih govori.“ Na to le par besedic. Naše misli so te, da je vselej dolžnost domačega časopisa, zavrniti neslano opravljanje domovine naše, naj stoji tisto „ober dem Strich“ ali pa „unter dem Strich“, kar celi svet vé, da to ni noben razložek. V izgled „Laibacher-ci“ bodi „Triester Zeitg.“, ki se tudi „unter dem Strich“ ne boji, vsakemu povedati, kar mu gré, zlasti pa turistom, kateri hočejo „heinesirati.“

## Novičar iz raznih krajev.

**Iz Dunaja.** Po cesarskem ukazu od 30. avgusta t. l. sme narodna banka od 1. novembra 1858 naprej samo po novem dnarju bankovce po 1000, 100 in 10 fl. izdajati; na voljo ji je pa dano, take bankovce tudi pred vsemi Sveti rabiti. Banka ima dolžnost, te nove bankovce, če zahtevajo tisti, kateri jih prinesejo, pri njeni veliki dnarnici vselej za dobre sreberne dnarje izmenjevati. Novih bankovcev, kateri so med ljudmi, mora biti vsaj za tretji del srebra, ali — po okolnostih in s privoljenjem dnarstvenega ministerstva — deloma tudi v zlatu. V razmeri, kakor banka nove bankovce izdaja, ima sedanje bankovce izmed ljudstva nazaj jemati. Pridejo pa ob veljavo sedanji bankovci po 1000 fl. 30. jun., po 100 in 50 fl. 31. avg. in bankovci po 10 fl. 31. oktobra prihodnjega leta. Sedanjih bankovcev po 5, 2 in 1 fl. se ima, kolikor je mogoče, urno toliko nazaj potegniti, da jih ne bo čez 100 milijonov med ljudmi. Kdaj se bodo preklicali in popolnoma ob veljavo djali, se bo pozneje ustanovilo. Konec vsacega mesca se ima razglasiti, koliko bankovcev in koliko srebra in ozeroma zlata je med ljudstvom. — Razglas narodne banke od 1. septembra naznanja, kadaj in kako bo stare bankovce nazaj potegovala in začne 6. septembra nove bankovce, toda sedaj samo na Dunaju pri eskomptiranju menjice izdajati. Kadaj jih bo pa začela sploh izdajati, bo pozneje razglasila.

— Presvitli cesar so za kraljestvi horvaško in slavonsko tri, za serbsko vojvodino in temeški banat tri, za Erdeljsko štiri državne zavode (štiftunge) v terizijanski akademii utemeljili. Enako so ustanovili presvitli Cesar za hčere umerlih zaslužnih urednikov in sicer tri prebende in tri štipendije za take hčere iz horvaškega in slavonskega kraljestva, štiri prebende in štiri štipendije za take hčere iz Erdeljskega in tri prebende in tri štipendije za take hčere iz serbske vojvodine in Banata.

— Zdravniške pričevala, ktere niso od zdravnika, kateri je v državni službi, ne narejene ne vidirane, se ne smejo k nobeni prošnji, ki se kaki gosposki podá, prikladati; vselej morajo biti od zdravnika, kateri je v državni službi, ali podpisane ali pa vidirane, sicer ne veljajo nič.

— Presvitli cesar so privolili, da imajo ranocelniki, kateri iz civilnega stanú v armado stopijo, in v nji šest let v dovoljnost svojih višjih služijo, pri podeljevanju civilnih ranocelskih služb ravno tako pred civilnimi ranocelniki prednost, kakor jo imajo vojaški ranocelniki, kateri so se v Jožefovi akademii izučili.

— Kakor je slišati, bo prišla v kratkem nova tarifa za porabnino (Verzehrungssteuer), ktera je gledé na nove dnarje že veljavno ustanovljena.

**Iz Českega.** V Kadanju izdelujejo Salomonov tempelj v vseh delih tako, kakor je nekđaj stal na sionski gori v Jeruzalemu. 40 let že imajo opraviti s tem čudnim delom. V Kadnu namreč je živel precej sloveč podobar, Franc Langer po imenu, kateri je umerl pred kakimi 8 letmi za kolero. Pred 40 letmi je bil vès v domišljevanju, da mora kaj posebnega storiti, in izmislil si ni nič družega, kakor Salomonov tempelj v malem tako izdelati, kakor je bil nekđaj. Iz tega namena je prebiral vse pisma o tem slovečem tempeljnu z vso pridnostjo. Lotil se je dela, kar ga ni težko stalo, ker je bil mizar in podobar ob enem. Prostor, na kterem stoji vse, kar gré k tempeljnu, méri 9 čevljev na široko in ravno toliko na dolgo. Težko se dá kaj pogrešati, kar je pravi tempelj imel. Po smerti imenovanega podobarja, kateri dela ni dokončal, sta prevzela dva Kadančana, Franc Langhamer in Filip Hikeman tempelj po zapušenih pismih dodelati. Vsak si lahko misli, da ta dva moževa veliko časa, poter-